

Frå mine landpostbud-dager 1910 – 1918.

Av Johan O. Sørлие.

XIX

Nå kommer jeg til 1918 — den siste tid jeg utførte min tjeneste som landpostbud. Men jeg har ikke noen opplevelser som er av sers betydning fra det året.

Det gjentok seg det samme som tidligere — ferdes over sjø og land, fjell og dal, over ujamne daler og sumpige myrer.

Der finnes ikke mange landpostruter her i landet som (især om vinteren) er så tunge og besværlige som landpostruta Finnsnes — Senja var den gang. Men oppfatt ikke dette som sjølskryt ærede læser — jeg kom alltid fram — også til de avsidesliggende fjellbygder. Plikten kalte og dreiv på. Folk i de avsidesliggende fjellbygder skulle også ha sine brev og aviser, — det var ikke å se på vær og føre, men «være på sin post» som en seier.

Den sommer stiftet vi, landpostbud og postbefordrere på Finnsnes, en landpostforening for sammen med de andre landpostforeninger i landet å arbeide for å forbedre våre kår, men det blei ikke noe av med den foreninga.

Det år begynte jeg å plages av smerter for brystet. Jeg hadde frykt for tuberkolose. Lot meg undersøke av doktor Brockmann. Men han konstaterter reumatisme.

Om hausten søkte jeg konstitusjon som vikarierende lærer i Tranøy og fikk det.

Etter å ha hatt permisjon i 2 år, opsa jeg stillinga som postbud.

Jeg var ansatt som postbud med den beskjedne lønn av 225 kr. årlig for 52 turer — en tur hver veke. Ved rutens utvidelse til 4 turer ukentlig blei lønna fastsatt til 600 kr. årlig, — en betaling hvis størrelse ikke svarte til besværlighetene. I det siste år, i verdenskrigens dyre tid, blei lønna forhøyd til 1000 kr. årlig.